

Проливали кров у боях

Чим далі віддаляємось ми у часі від дня Перемоги над гітлерівськими загарбниками у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр., тим менше залишається в живих учасників бойових дій, живих героїв тієї страшної війни.

І напередодні відзначення 57-ї річниці Великої Перемоги хочеться сказати декілька слів про нашого ветерана Олексія Зіньковича Столярчука. Народився він 13 лютого 1923 р. в с. Подоляни в селянській сім'ї, де зросло шестеро дітей — чотири хлопці і двоє дівчат.

В грізні дні воєнного лихоліття старший брат Олексія Онуфрій і сам Олексій брали участь у боях з лютим ворогом. Онуфрій був тяжко поранений і помер від ран, похований в м. Кибіртау в Німеччині. Олексій пройшов з боями територію Латвії, штурмом брав фортецю Кенігсберг і закінчив війну на Пілавській косі. Та і його не минула фашистська куля: за час перебування на фронті двічі був поранений. Перше поранення отримав 20 липня 1944 року під час жорстокого бою. Тоді за мужність та героїзм і отримав нагороду — орден Червоної Зірки.

Друге поранення отримав у вересні 1944 року.

На все життя запам'ятав молодший сер-

жант Столярчук своїх бойових побратимів по 732-му стрілецькому полку 1 Прибалтійського фронту, яким командував знаний полководець Рокоссовський.

До одена Червоної Зірки 31 січня 1945 року додалась медаль «За відвагу», згодом — «За взяття Кенігсберга», «За перемогу над Німеччиною».

Повернувся з війни Олексій Столярчук аж в липні 1946 року. В рідному селі він одружився, побудував дім, виростив двох дітей.

Як тільки організувався колгосп, він з дружиною вступає в його члени і працює там аж до виходу на пенсію. І трудився Олексій Зінькович сумлінно: був нагороджений медаллю «Ветеран праці».

Зараз Столярчук є інвалідом, пересувається за допомогою інвалідного візка. Допмагає йому дочка Ольга. Хочеться фронтовику, щоб більше про своїх захисників дбала держава. Адже тієї пенсії, яку отримують колишні учасники боїв, не вистачає на всі ветеранські потреби. Давно настав час, щоб ті люди, які відстояли свою Вітчизну в боях з лютим ворогом і відродили її з руїн після війни, мали достойне життя.

Федір КРАКОВ'ЯН,
голова Горбаківської
ради ветеранів.